

Loven. Tidligere havde man brugt den Fremgangsmaade — det var fra 1866—74 —, at Regjeringen til Landstingets 2den Behandling fremsatte endel Forslag som Supplement til dem, der alt indeholdtes i Lovforslaget angaaende saadanne Ansøgninger, som vare indkomne, efterat Lovforslaget var frebet, men som efter Regjeringens Mening vare af den Bestaafenhed, at de Paagjældende opfyldte de Betingelser, som krævedes for at blive optagne i Loven. Der blev altsaa da til 2den Behandling i Landstinget stillet saadanne Endringsforslag. Det erkjendtes imidlertid, at Behandlingen af Lovforslaget led derved, idet den sene Fremkomst af Endringsforslag forsinkede Lovforslagets Gang, og dette var en væsentlig Grund til, at Cirkulæret af 1874 fremkom, hvori det blev bestemt, at man skulde have alle fornødne Oplysninger tilligemed Andragenderne selv inden 1ste September. Det vil nemlig ses, at dersom man ikke fik de i Cirkulæret begjærede Oplysninger iforveien, havde det ikke Noget at betyde, at Andragendet kom ind før den 1ste September, thi saa skulde Regjeringen jo selv stasse de Oplysninger, som efter tidligere Praxis her i Rigsdagen ere fornødne. Altsaa betyder dette, at Ansøgningen skal være indleveret inden 1ste September, at den skal være indleveret med de Oplysninger, som kræves efter vedtagen Sædvane, for at Regjeringen kan optage den Paagjældende paa Lovforslaget. Dette var ikke Tilfældet for Liljas Vedkommende, og naar den ærede Ordfører paa en ubegribelig Maade sagde, at Oplysningerne vare tilstede dengang, og at Regjeringen altsaa havde sagt en Usandhed, antager jeg det for at være en Overseelse — jeg vil ikke tage det som en Fornærmelse, thi saa var den temmelig grov — idet den ærede Ordfører jo selv sagde, at Regjeringen fandt sig foranlediget til under 4de September, altsaa efter Andragendets Indgivelse, at forlange nye Oplysninger, og de vare sandelig ikke overflødige efter den Maade, hvorpaa Sagen stod efter hans egen Fremstilling, idet Erklæringerne over den Paagjældende vare dels modstaaende, dels temmelig ubestemte. Altsaa, allerede af den Grund kunde jeg ikke optage Hr. Lilja paa Lovforslaget om Indfødsrets Meddelelse. Gaa vi nu videre og undersøge Oplysningerne, saa ere de heller ikke af den Bestaafenhed, at jeg paa nogen mulig Maade, henset til tidligere Praxis, kan sige, at den Paagjældende har opfyldt de Betingelser, der fordrer for at opnaa dansk Indfødsret. — Ja, jeg maa bede de Herrer undskylde, at jeg ikke taler høiere, men jeg kan vel høres;

Grunden er, at jeg ikke er ganske raff. — Naar det nu siges, at Byraadet har anbefalet Andragendet, skal jeg forudstikke, hvad det er, der forlanges til Opnaaelsen af Indfødsret. Det er tydelig udtrykt i en Betænkning, afgiven af Landstinget i Samlingen 1866—67, der findes i Rigsdagstidende for 1866—67, Tillæg B. Sp. 16, og er gjentaget Aaret efter i en Landstingsbetænkning, der findes i Rigsdagstidende for 1867—68, Sp. 110. Der siges der, at man forlanger af Øvrigheden paa det paagjældende Sted en positiv Tilkjendegivelse af den Paagjældendes værdige Opførelse og Værdighed, saa at han derefter kan anbefales, og der siges endogjaa, at det ikke er tilstrækkeligt, at den Paagjældende er anbefalet blot af Overpræsidenten i Kjøbenhavn eller endogjaa af Overpræsidenten og flere private Mænd, men man vil have Øvrighedens positive og anbefalende Erklæring over Vedkommendes Ansøgning. Nu kan jeg paa ingen mulig Maade tiltræde den Opfattelse af den ærede Ordfører, at en Erklæring af Byraadet, der gaar ud paa, at to Medlemmer, hvoraf den ene er Vedkommendes Slægtning — jeg vil ikke sige, at dette gjør hans Votum ikke gyldigt, men det kan dog nævnes, idet det i hvert Fald berøver dette Votum Noget af dets Vægt — anbefale ham, medens to andre paa ingen Maade ville give ham deres Anbefaling og derfor ikke stemme, altsaa stemme for ikke at anbefale ham, at det skulde være en positiv Anbefaling, hvortil endnu kommer, at Byraadets Formand, Politimesteren, ligefrem har sat sig imod at anbefale Manden. Det kan jeg paa ingen Maade opfatte som en Opfyldelse af de Fordringer, der ere udtalte af Landstinget i de to Betænkninger, jeg har anført, og hvoraf den sidste er tiltraadt af dette Thing. Folkethinget har nemlig tiltraadt Landstingets Opfattelse i dens Helhed, altsaa ogsaa forlangt, at enhver Ansøgning om Indfødsret skal være ledtaget af vedkommende Byraads positive Anbefaling, men jeg kan, som sagt, ikke erkjende, at den omhandlede Erklæring fra Nykjøbing Byraad kan betegnes som værende en positiv Anbefaling for den Paagjældende til Opnaaelsen af Indfødsret. Altsaa, baade af den ene Grund, fordi Andragendet er kommet for sent, og af den anden Grund, fordi Andragendet ikke er tilstrækkelig anbefalet, anser jeg det ikke for rigtig at optage Vedkommende paa Lovforslaget, og jeg tillader mig indtil videre at fastholde denne min Ansættelse. Men der er endnu en anden Grund, som jeg vil tillade mig at fremhæve. Det er et Spørgsmaal, hvis man nu vil give denne Mand Indfødsret, om det saa er den rigtige Maade